

Victòria Saura Marquès, barcelonina de naixement, té un esperit que ella defineix com a nòmada, que l'ha portat a treballar i a viure a diverses poblacions, on ha exercit sempre amb moltes ganes i bon fer. La Victòria té unes raons molt concretes per no treballar gairebé mai a la seva ciutat: **"Barcelona és un camp molt ocupat i no m'agrada treballar-hi, sobretot per una qüestió administrativa. Trigues molt de temps a aconseguir una llicència d'obres, i les poques experiències que hi he tingut han estat força negatives"**. Per a ella, una de les limitacions més importants amb què es troba l'arquitecte és la burocràtica: **"No deixaria mai de fer un projecte per traves d'aquest tipus, sempre m'hi acabo barallant, però és un tema que habitualment s'allarga massa. Considero que en alguns aspectes la normativa és totalment necessària, evita que es facin barbaritats, però en d'altres dificulta la creativitat, és una cotilla que deixa respirar poc"**.

Però, a més de l'administrativa, hi ha d'altres qüestions que limiten la feina del professional de l'arquitectura, i la nostra entrevistada explica: **"La normativa estableix un marc, i un cop està definit, ja tinc el volum on puc treballar, però és aleshores quan el segon element limitador entra en joc, i aquest no és ningú més que el client, sobretot quan es tracta d'un promotor"**. Volem que la nostra arquitecta ens aclareixi el perquè d'aquesta afirmació, i continua: **"Un promotor és per sobre de qualsevol altra cosa un venedor, i té una idea prefixada del que vol, ha après que allò és el que ven, i no aconseguixes treure-li aquesta mentalitat. Gairebé no existeixen els promotors agosarats, que confiïn plenament en l'arquitecte, i que deixin que posi tot el seu saber a disposició d'un projecte. El que interessa normalment és que calculi l'estructura perquè no caigui i signi els plànols"**. D'altra banda, la Victòria encara afegeix a la llista un altre element que posa traves a la seva feina: **"L'evolució de la construcció no està d'acord amb els coneixements tècnics que tenen els operaris. Hi ha uns fabricants que creen, que innoven tecnològicament, i no sempre hi ha gent prou preparada per a posar-ho en pràctica"**.

Trobem estrany que la Victòria no hagi fet cap referència a la limitació que pot suposar el pressupost a l'hora de concebre un projecte determinat: **"Evidentment que és el primer que et marquen, però és un element que ja forma part de la teva feina d'una manera molt important. De totes maneres, penso que és un dels reptes amb què pots jugar com a professional, m'estimo més un pressupost baix que un límit només imposat pel punt de vista d'un venedor"**.

A part de treballar a l'àrea de Barcelona, la nostra arquitecta ho fa també a una comarca tan allunyada arquitectònicament com és la Cerdanya: **"Hi ha diferències de tipologia constructiva, allà mana la pedra vista i la fusta, però el client que tenim és molt similar, i això vol dir que té una idea semblant del que ha de ser un habitatge"**. I continua de la següent manera: **"El que fan la majoria de clients a l'hora de plantejar-se una segona residència a la muntanya és fer canvis a l'exterior. M'explico, no volen que hi falti**

mai la fusta i la pedra vista, però la casa que es fan no té res a veure amb el que podria ser la de poble d'abans, volen una torre que és una còpia exacta del pis. A vegades em pregunto, per què fan un viatge tan llarg, no pensen en els avantatges que té el fet de no tenir veïns, i d'estar en un entorn diferent, en aquests casos costa molt introduir idees noves". I encara afegeix: **"He arribat a la conclusió que la gent vol que reproduïssis els espais que ja coneixen. Em vaig trobar una vegada amb un senyor que volia un pis molt petit i que em va obligar a fer-li un passadís, perquè no entenia que se'n pogués prescindir!"**.

Ens interessa també que la nostra convidada parli d'altres projectes en què ha treballat: **"El primer que vaig fer va ser per a un amic i la seva senyora, en aquells moments em va sorprendre que arribessin amb una pila de revistes. Volien resoldre una mena de trencaclosques amb els diferents espais dels habitatges, una sala com la que havien vist en un lloc i un dormitori com el que mostrava un altre. Després m'ha passat molt sovint que vinguin amb revistes, hi veuen normalment la casa dels seus somnis, i els has de fer entendre que sovint darrera de tanta cortina i estovalla no hi ha res"**. Un altre dels projectes que ens ha semblat interessant i que volem que ens comentis és un teatre, del qual ens diu: **"Vam fer un teatre petit, que pogués cobrir les necessitats d'un poble. L'aventura de fer-lo és, en principi, com la de qualsevol altra obra, però hi ha uns aspectes que has de considerar amb més detall. Fer un teatre vol dir tractar l'espai d'una manera molt diferent sobretot des del punt de vista tècnic, ja que hi ha la qüestió acústica i d'il·luminació, que són fonamentals"**.

La Victòria treballa actualment amb el seu germà i una altra noia, però ha estat a d'altres despatxos, cosa que li ha permès adquirir molta experiència: **"Quan vaig acabar la carrera vaig fer un rotatge per diferents llocs, i després vaig començar amb el meu germà, més endavant vaig continuar per la meua banda, i finalment ara tornem a estar junts"**. L'oficina ja ha integrat l'ordinador com a eina de treball, però la nostra protagonista es resisteix una mica a abandonar el llapis: **"És el meu cavall de batalla, ja hi he fet alguna coseta, però com que no dispo de temps i em falta pràctica acabo tornant al llapis. Penso, no obstant això, que és una bona eina i de gran ajuda, principalment quan es tracta de fer correccions, t'estalvia molta feina d'esborrar i de repetir els plànols"**.

La Victòria diu no haver-se sentit mai tractada malament a les obres pel fet de ser una dona, però és que sempre s'ha sabut fer valdre: **"Has d'aconseguir que assumeixin que tu ets qui mana allà, siguis dona o no ho siguis"**.

La Victòria, que confessa que si no hagués estat arquitecte hauria encaminat la seva carrera en el món de la música, està contenta de la seva feina i orgullosa dels seus tres fills, en Roger, la Clara i en Franc, el primer dels quals ja està a punt de convertir-se també en arquitecte. Li augurem la mateixa sort que a la mare, i estem segurs que es farà un lloc en el món de l'arquitectura.

“L’evolució de la construcció no està d’acord amb els coneixements tècnics que tenen els operaris. No sempre hi ha gent prou preparada per fer funcionar les innovacions que van sortint”

Victòria Saura - Barcelona (Barcelonès)